

[Axel Ivan Pedersen.]

samling fremsatte lovforslag, der har været underkastet et grundigt og sagligt udvalgsarbejde, som man dog ikke nåede til vejs ende med inden folketingsårets udløb — hvad vel heller ingen havde ventet.

Jeg kan om det foreliggende lovforslag henvise til de bemærkninger, jeg fremsatte, da sagen sidst var til behandling, og jeg kan tilføje, at udvalgsarbejdet — så langt det nu var muligt at komme frem — bærer præg af en god vilje fra alle sider til at nå et resultat, der i lige grad tilgodeså de erhvervsmæssige og de ædruelighedsmæssige interesser, og jeg tror, jeg med rette kan sige, at udvalgets interesse for de sidstnævnte ikke var den mindste, idet der var et udbredt ønske i udvalget om at komme misbrug til livs, såvel misbrug af stærke drikke som udnyttelse af dem, der begår misbrug.

I den forbindelse kan jeg ikke undlade at pege på, at udvalget meget indgående har drøftet spørgsmålet om restauratørers og serveringspersonales ansvar i henhold til bestemmelserne i beværterlovens § 33, stk. 2. Det ligger på overvejelsesens stadium, hvad der på dette område bør ske; der er nemlig noget utiltalende i at losse en beruset person ud på gaden, når hans penge er sluppet op, og så lade ham skøtte sig selv, indtil politiet, forhåbentlig inden han har forvoldt færdselsulykker eller ulykker på sig selv eller andre, tager sig af ham og sætter ham i detentionen. Det burde også overvejes, om det ikke skulle indskræpes politiet i alle disse tilfælde at foretage en efterforskning med påfølgende ansvarsplacering. Men nægtes kan det ikke, at det ret hurtigt stod udvalget klart, at de ædruelighedsmæssige problemer og misbrugenes bekæmpelse ikke kan klares alene gennem ændringer i beværterloven. Der spiller også andre faktorer ind. Jeg tænker ikke alene på det beskatningsproblem, jeg pegede på sidste gang; jeg tænker også på problemet „berusede motorkørere“. Det kan ikke løses over beværterloven; men det bør

naturligvis ikke afholde os fra at beskæftige os med dette alvorlige problem, som nogle, på grund af en hidtil alt for mild domspraksis, tager sig temmelig let. Det er dog sådan, at i større og større dele af befolkningen rejser sig kravet om langt strengere straffe for motorkørsel i beruset tilstand, og det er baggrunden for, at jeg rejser spørgsmålet her i forbindelse med behandlingen af det foreliggende lovforslag om ændringer i beværterloven; vi kan nemlig ikke løse det gennem denne lovgivning — jeg fristes til at sige desværre, for jeg hører selv til dem, der holder på, at betingelsen for overhovedet at føre et motorkøretøj må være den, at man er absolut ædru. Et motorkøretøj i en beruset førers hånd er farligere end en revolver i en forbryders, fordi den sidstnævntes eventuelle ugering dog, når alt kommer til alt, beror på en viljeshandling.

Lad mig med disse bemærkninger tilsige mit partis fortsatte vilje til velvillig og saglig behandling af det foreliggende lovforslag, som jeg ved overgangen til anden behandling skal tillade mig at foreslå henvist til et 17 mands udvalg.

Anker Lau: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Vagn Bro, som bekendt er forhindret i at være til stede, skal jeg i hans sted sige et par ord om det foreliggende lovforslag. Jeg kunne i og for sig nøjes med at henvise til sidste års behandling, da jeg stort set er enig i de synspunkter, det ærede medlem hr. Vagn Bro dengang fremsatte — det gælder alle problemerne i forbindelse med forsamlingshuse og marketenderier, beskyttelse af hotelnavnet o. s. v. — men alligevel er der enkelte punkter, der for mig ser ud som, man kunne måske sige mindre skønhedsfejl, og som jeg gerne vil sige et par ord om.

Der står således i lovforslagets § 20:

„Bevillingshaveren er ansvarlig for sine medhjælperes overtrædelse af forskrifterne i dette stykke“

— og dermed punktum. Jeg synes, det er en for kategorisk placering af ansvaret i